

## Чуждитъ крака.

Единъ селянинъ продалъ въ града жито и си купилъ ботуши. Лъсналъ ги хубаво и върви като войникъ. Отъ голѣма радостъ той влѣзълъ въ кръчмата и си пийналъ, както се слѣдва. Излѣзълъ той клатушкайки се насамъ, нататкъ, търгналъ за село, падналъ срѣдъ пѣтя и заспалъ.

Минали лоши хора, изули му ботушитѣ, взели ги и заминали. Селянинътъ лежи като пѣнъ — нищо не усѣща. На утрото минали отъ селото му, познали го и почнали да го бутатъ.

— Стани бре, Иване! . .

— Още е рано — отговорилъ сънливо селенина.

— Какво ти рано — стани! . .

— Я се махвайте отъ тукъ, казалъ Иванъ.

— Вижъ го ти, още се и сърди! Прибери си ба ремъ краката да минемъ.

— Понавдигналъ се Иванъ, погледналъ си краката и рекълъ:

— Това не сж моитѣ крака, мойтѣ бѣха въ нови ботуши!

## Жерави.

(Стихотворѣние въ проза).

Откъдѣ се носи това жално кръкане на птици!  
 Наоколо се не мѣрка нищо. Полето е облѣно отъ послѣдната есенна усмивка на слънцето. Гората мълчи. По нейната тъмна зеленина личатъ като рани голѣми червени пѣтна изгорени отъ сланата. Никждѣ птичка.